

HỒI THỨ 4

NGƯỜI TRONG KIỆU LÀ AI ?

Bạch Sát Thần dường như đã phát giác ra Thiên Đài Ma Cơ, hấn vọt nghiêng người đi. Địa Ngục thư sinh nhìn hấn bằng cặp mắt hung dữ, nháy xỏ lại. Bạch Sát Thần không nói nửa lời, băng mình chạy vọt đi.

Địa Ngục thư sinh quát lên :

- Chạy đi đâu ?

Chàng băng người đi toan rượt theo, nhưng Thiên Đài Ma Cơ vọt lạng người ra chắn chàng lại, nói :

- Đừng đuổi hấn nữa, phải tính đến việc chính quan trọng hơn.

Địa Ngục ngừng lại đáp :

- Tôn giá đã gia ơn viện trợ cho, sau này tại hạ sẽ có ngày báo đáp.

Thiên Đài Ma Cơ vẫn nhìn chàng bằng con mắt quỵến rũ nói :

- Việc nhỏ mọn đó có chi đáng kể mà hiền đệ phải bận tâm. Tiện tay ta thưởng cho hấn một đòn mà chơi.

Nàng vừa nói vừa đảo mắt nhìn bảy xác chết mình mặc áo trắng rồi tiếp :

Hiền đệ ! Người chết tuyệt không có thương tích chi hết. Hiền đệ đã dùng thứ công lực gì vậy ?

Địa Ngục thư sinh vẫn mặt lạnh như tiền đáp :

- Về điểm này, tại hạ không thể trình bày được.

Giữa lúc ấy, một bóng người từ từ lướt qua bên mình Địa Ngục thư sinh. Chàng run lên nói :

- Đây là Vô Tình Tẩu. Xem chừng Táng Thiên Ông thắng rồi.

Chàng vừa dứt lời, một bóng người tròn ủng vọt tới, chính là Táng Thiên Ông. Nhưng không thấy bóng thiếu nữ áo hồng đâu.

Thiên Đài Ma Cơ buột miệng hỏi :

- Lạ thật ! Thế này là nghĩa làm sao ?

Địa Ngục thư sinh không nghĩ ngợi gì nữa, chàng vọt ra đón đầu Táng Thiên Ông, khoanh tay nói :

- Xin chào lão tiền bối.

Táng Thiên Ông dừng bước, đảo mắt nhìn chàng hỏi :

- Phải chăng các người đã nấp ở trong rừng để theo dõi vụ nhiệt náo này ? Sao các người lại chạy tới đây giết người ?

Địa Ngục thư sinh cùng Thiên Đài Ma Cơ không khỏi chấn động tâm thần, vì hành tung mình đã lọt vào mắt đối phương từ lúc nào rồi.

Táng Thiên Ông hỏi tiếp :

- Ai đã giết người ?

Địa Ngục thư sinh thản nhiên đáp :

- Văn bối !

- Danh hiệu ngươi là chi ?

- Địa Ngục thư sinh !

- Hừ ! Địa Ngục thư sinh ! Té ra là ngươi, lão gia thường nghe nói ngươi giết người không để dấu vết, và chưa ai sống sót sau khi bị đòn của ngươi.

Lão vừa nói vừa nhìn Địa Ngục thư sinh bằng những tia mắt kỳ dị. Lão ngấm ngấm Địa Ngục thư sinh từ đầu xuống tới gót chân, rồi lại đảo mắt nhìn bảy xác người áo trắng.

Lão nhăn tít cặp lông mày trắng, ra chiều suy nghĩ. Hiển nhiên một bậc kỳ nhân cũng không hiểu chỗ bí mật về thủ pháp giết người của Địa Ngục thư sinh. Nguyên lão muốn giữ thể diện của bậc tiền bối nên không thém hỏi vặn nữa. Lão neho mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ, rồi hỏi Địa Ngục thư sinh ?

- Y có phải là vợ ngươi không ?

Thiên Đài Ma Cơ che miệng mà cười. Nàng không tỏ ra thừa nhận, mà cũng không phủ nhận.

Địa Ngục thư sinh lạnh lùng đáp :

- Y không có liên quan gì đến tại hạ. Y là Thiên Đài Ma Cơ...

- Thiên Đài Ma Cơ ư ?

- Đúng thế !

Táng Thiên Ông đột nhiên vung tay ra chụp vào cổ tay Thiên Đài Ma Cơ. Cử động của lão mau lẹ. Rõ ràng lão định nắm cổ tay nàng mà lại đổi ra chụp vào huyệt 'Kiên Tĩnh'.

Địa Ngục thư sinh xiết nổi nghi ngờ. Chàng không hiểu tại sao lão quái này lại ra tay một cách đột ngột.

Thiên Đài Ma Cơ chỉ vận đi vận lại một cái, thân pháp rất kỳ ảo. Người đã lạng ra xa tới tám thước.

Táng Thiên Ông kinh ngạc, trợn mắt lên hỏi :

- Con nha đầu kia ! Té ra ngươi là truyền nhân của mục đó ư ? Mục còn sống hay chết rồi ?

Thiên Đài Ma Cơ vẫn nở nụ cười quyến rũ trên môi đáp :

- Lão nhân gia đã chết thế nào được ? Phải chăng lão tiền bối...

Táng Thiên Ông ngắt lời :

- Hiện giờ mục ở nơi đâu ?

- Xin miễn thứ cho văn bối không thể trình bày được.

- Hừ ! Thôi được !

Rồi lão quay lại hỏi Địa Ngục thư sinh :

- Còn thằng nhỏ này, ngươi chặn đường ta làm chi ?

- Xin hỏi tiền bối, thiếu nữ áo hồng đâu rồi...?

- Người hỏi thị làm chi ?

Địa Ngục thư sinh ngáp ngừng :

- Cái đó...

Táng Thiên Ông cười ha hả nói :

- Người muốn sống, thì đừng hỏi lời thôi nũa. Lão gia không có thì giờ nói chuyện nhâm với người.

- Lão tiền bối...

Địa Ngục thư sinh chưa dứt lời thì Táng Thiên Ông tròn ủng như quả cầu vọt đi mất tăm.

Địa Ngục thư sinh đứng thộn mặt ra không nói gì nữa. Chàng xoay chuyển ý nghĩ, rồi băng mình xuyên vào rừng, chạy về phía bãi cỏ rậm. Nơi đây bốn bề hoang vu tịch mịch, nào thấy bóng hồng đâu. Ngoài ra không còn tông tích một ai khác. Chàng tự hỏi :

- Vụ này là thế nào đây ? Thiếu nữ áo hồng đi đâu mất rồi ?

Địa Ngục thư sinh đứng thộn mặt ra đương trường. Chàng cảm thấy một nỗi buồn man mác, rồi chàng lại cười cho hành động lẩn thẩn của mình đã đi theo dõi thiếu nữ áo hồng một cách vô lý và mang cực nhục vào thân.

Thiên Đài Ma Cơ cất giọng buồn buồn hỏi :

- Hiền đệ ! Hiền đệ thất vọng phải không ?

Địa Ngục thư sinh quay lại lạnh lùng đáp :

- Tôn giá đừng nói những lời vô vị nữa. Ai là anh em với tôn giá ? Mời tôn giá tùy tiện đi thôi.

Thiên Đài Ma Cơ biến sắc nói :

- Người chẳng nên mở miệng nói những câu cạm bẫy, ráo rắm.

Địa Ngục thư sinh không muốn tranh biện nữa, chàng băng mình vọt đi ngay. Phía sau chàng còn vang lên điệu cười mai mỉa của Thiên Đài Ma Cơ. Nhưng chàng cũng đắp tai cài tước cấm đầu chạy miết.

Địa Ngục thư sinh chạy được một lúc, rồi sực nhớ ra không biết mình chạy đi đâu về đâu ? Chàng đã bỏ việc đi cầu thân ở phủ Khai Phong, mà trở về nhà thì không biết nói với phụ thân thế nào được.

Bức màn đêm buông xuống. Ở nơi thôn dã, những ngọn đèn dầu lác đác chiếu ra ánh sáng lu mờ.

Địa Ngục thư sinh cứ theo con đường nhỏ hoang vu mà đi, chẳng có mục đích gì. Chàng nghĩ lại cuộc hành trình nửa ngày vừa qua chẳng ăn thua gì, chỉ rước thêm được cái hình ảnh thiếu nữ áo hồng in vào trong óc, tẩy không sạch, mãi không đi.

Địa Ngục thư sinh tiếp tục đi chừng một trống canh, thì trước mắt đột nhiên hiện ra một ngôi chùa rất lớn, cách kiến trúc rất là hùng vĩ, nhưng không hoang phế, tòi tàn không còn chút nào mỹ quan nữa. Trong chùa có ánh đèn thấp thoáng chiếu ra.

Bất giác chàng đi tới ngoài cổng chùa thì dừng chân lại.

Trên cổng có treo một tấm biển thiếp vàng đã mục nát, chàng nhìn lơ mờ thấy năm chữ ‘Sắc Kiến Thanh Nguyên Tự’. Phía dưới đề niên hiệu về triều đại nào không nhìn rõ nữa.

Địa Ngục thư sinh dừng lại một chút, rồi toan trở gót đi ngay, thì đột nhiên để mắt đến phía trong cổng chùa nằm dài bốn xác chết. Chàng động tính hiếu kỳ, cất bước tiến vào trong cổng. Chàng xuyên qua một tòa viện, lại thấy mấy xác chết nữa. Những người bị nạn, toàn thân mặc võ phục đen.

Trong điện ánh đèn sáng tỏ, nhưng tuyệt không có tiếng người. Bầu không khí chết chóc rùng rợn bao phủ lên người chàng, khiến chàng không khỏi ớn da gà.

Địa Ngục thư sinh ngần ngừ một lúc, rồi băng mình vào điện giữa. Chàng vừa đảo mắt ngo quanh lại càng thêm bở vía. Một luồng hàn khí ớn lạnh xương sống rồi lan ra toàn thân. Chàng thấy mùi mấy chiếu, hãy còn la liệt rượu và thức nhắm ăn uống chưa hết còn bỏ lại đó. Bên tiệc rượu nằm lăn bầy tám cái thầy ma, không một người sống sót.

Địa Ngục thư sinh người run bần bật nghĩ thầm :

- Đây hẳn là nơi trọng địa của một bang phái giang hồ. Không hiểu sao họ lại bị tập thể đồ sát ? Người hạ độc thủ là nhân vật thế nào ? Vì chuyện trả thù hay là...

Địa Ngục thư sinh cúi xuống kiểm điểm thi thể, thì những xác chết không có thương tích chi hết, chẳng hiểu họ chết trong trường hợp nào ?

Địa Ngục thư sinh coi kỹ lại một lúc nữa. Đột nhiên chàng tái mặt, lão đảo người lúi lại mấy bước, miệng lẩm bẩm :

- Phải chăng là... Nhưng tại sao :

Chàng đứng thộn mặt ra, người run lấy bẫy. Chàng nhìn thấy khắp viện ngổn ngang xác chết, mà không khỏi chau mày tự hỏi :

- Bọn này có đáng chết không ? Chắc hẳn họ đã làm điều gì tàn nhẫn.

Chàng giải thích như vậy, rồi trở gót toan ra khỏi chùa...

Địa Ngục thư sinh vừa xoay mình, thì đột nhiên như bị điện giật, đầu óc suýt nữa mê đi. Số là phía ngoài điện giữa, cách chừng vài trượng một bóng hồng thấp thoáng. Chính là thiếu nữ áo hồng mà chàng đang mang nặng mối chung tình. Sự xuất hiện đột ngột của thiếu nữ áo hồng khiến chàng giật mình kinh hãi tự hỏi :

- Tại sao nàng xuất hiện nơi đây, vào lúc này ? Những người bị giết kia có gì liên quan đến nàng không ? Mặt nàng sao lại đầy sát khí và lộ vẻ căm hờn ? Cặp mắt trong sáng kia, vì lẽ gì chiếu ra những tia lửa hận kinh hồn ? Vụ này là thế nào đây ?

Địa Ngục thư sinh cất bước trầm giọng tiến lại hỏi :

- Tại hạ không ngờ được cùng cô nương tương kiến ở nơi đây...

Thiếu nữ áo hồng hần học ngắt lời :

- Địa Ngục thư sinh ! Thủ đoạn của ngươi thật là tàn ác !...

Địa Ngục thư sinh giật mình hỏi ngay :

- Cô nương bảo sao ?

Thiếu nữ áo hồng dần giọng :

- Ta bảo ngươi không còn nhân tính chi nữa.

- Tại hạ vừa mới tới đây. Vụ này...

- Câm miệng đi ! Đừng nói nữa ! Chính mắt ta từng trông thấy ngươi giết người mà không để chút dấu vết gì. Sự thực đã bày ra trước mắt, co cãi cũng bằng thừa. Vì lẽ gì mà ngươi hạ độc thủ thế này ?

Địa Ngục thư sinh nhăn nhó đáp :

- Đây không phải là hành vi của tại hạ.

- Vậy thì ai là hung thủ ?

- Cái đó... Tại hạ cũng không biết.

- Đã dám giết người, sao lại không dám thừa nhận.

- Tại hạ thừa nhận giết người đã nhiều, quyết chẳng bao giờ hạ thủ rồi lại chối cãi.

Vụ này đích xác không phải là hành vi của tại hạ.

- Vậy ngươi đến đây làm chi ?

- Tại hạ ngẫu nhiên vào đây.

- Hừ !

Một tiếng hắng dạng tỏ ra nàng đã phủ nhận lời biện bạch của Địa Ngục thư sinh.

Kể ra Địa Ngục thư sinh bản tính cuồng ngạo, chàng không muốn biện bạch. Nhưng tình trạng trước mắt, không giống mọi khi. Đối phương là một cô gái mà hình bóng đã in vào tâm khảm chàng.

Lúc này dù là Địa Ngục thư sinh muốn nói rõ sự lòng cũng không thể được. Chàng thấy rất bức mình, nghiêm trọng nhất là nàng cả quyết là chàng đã hạ độc thủ. Một chuyện này đủ làm tan vỡ tâm nguyện chàng đến triệt để. Chàng không dám nghĩ thêm hậu quả sẽ tới đâu.

Sau một lúc trầm lặng nặng nề, Địa Ngục thư sinh không nhẫn nại được nữa, chàng cất tiếng hỏi :

- Phương danh cô nương là gì ?

Thiếu nữ áo hồng hậm hực đáp :

- Ngươi bắt tất phải biết làm chi. Ta không nói đâu.

Địa Ngục thư sinh phải nghiêng răng, hết sức nhẫn nại, không cho cơn xúc động nổi lên. Chàng lại hỏi :

- Vậy cô nương cùng những người chết đây có mối liên quan gì ?

Thiếu nữ áo hồng mắt hạnh tròn xoe lớn tiếng đáp :

- Ta là người trả thù cho bọn họ.

Địa Ngục thư sinh bất giác lùi lại một bước nói :

- Tại hạ trình trọng thanh minh, người đã hạ thủ không phải tại hạ.

- Hơn một trăm nhân mạng, mà ngươi chỉ chối một câu như vậy mà xong được ư ?

Địa Ngục thư sinh ra chiếu khó chịu đáp :

- Tại hạ không biết nói thế nào hơn được.
- Mấy người bị hạ sát, mình không thương tích, lại không có triệu chứng gì tỏ ra bị thuốc độc. Thủ pháp giết người này mà không phải người, thì ai vào đây ?
- Cô nương đã nhận định cách này, thì tại hạ chẳng còn biết giải thích thế nào được nữa.

- Tức là người thừa nhận rồi phải không ?
- Tại hạ không nói là thừa nhận.
- Thừa nhận hay không thì cũng vậy mà thôi.

Địa Ngục thư sinh tức quá đáp :

- Tại hạ có nhẫn nại cũng chỉ đến một trình độ nào thôi...

Bất thành linh có tiếng bước chân rầm rộ vọng tới. Một cổ kiệu hoa do bốn đại hán áo đen khiêng thẳng vào trong điện. Theo sau cổ kiệu là mười mấy người áo đen, cả già lẫn trẻ. Cổ kiệu đặt xong, bốn người khiêng thông tay chia ra đứng hai bên.

Thiếu nữ áo hồng lật đật, rảo bước đến trước kiệu đứng ngoài rèm nói nhỏ một hồi, rồi vịn tay vào thành kiệu mà đứng

Địa Ngục thư sinh trong lòng nghi hoặc, chàng không hiểu người trong kiệu là ai ?

Hết thấy bốn người áo đen nhìn Địa Ngục thư sinh bằng con mắt căm hờn, dường như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Bầu không khí trầm lặng tịch mịch nhưng chứa đầy sát khí vô hình. Hồi lâu, lâu lắm, trong kiệu mới có thanh âm một người đàn bà cực kỳ nghiêm trọng hỏi vọng ra :

- Người là Địa Ngục thư sinh ?
- Chính là tại hạ !
- Nói rõ lai lịch đi !
- Về điểm này, tại hạ không thể tuân mệnh được.
- Hừ ! Người đã dùng thủ đoạn tàn khốc, sát hại hơn trăm mạng, thì phải có nguyên nhân gì chứ ?

- Tại hạ đã mấy lần thanh minh là không hạ thủ vụ này.

- Người có gì để chứng minh không ?

- Bằng nhân cách của tại hạ.

Người trong kiệu cười ha hả nói bằng một giọng khinh miệt :

- Chà ! Địa Ngục thư sinh mà cũng nói đến nhân cách !

Địa Ngục thư sinh xám mặt lại ra chiều tức giận. Chàng không thể nhịn được một sự khinh miệt quá đáng này.

Một làn sát khí bao phủ trên mi mắt chàng, khiến người trông thấy không rét mà run. Chàng tiến thêm hai bước về phía kiệu hoa, hỏi bằng một giọng lạnh như băng :

- Cách xưng hô tôn giá thế nào đây ?

- Người không đáng hỏi !

Địa Ngục thư sinh không nhẫn nại được nữa. Chàng vung chưởng đánh vào cửa kiệu. Chàng phóng chưởng đang cơn tức giận, đã dùng đến mười thành công lực. Phát

chương nặng đến muôn cân.

Bọn áo đen quát mắt tức giận, nhưng chỉ hắng dặng một tiếng, chứ không ai động thủ.

Thiếu nữ áo hồng vẻ mặt vẫn lạnh như tiền. Rèm kiệu lung lay tựa hồ trận gió thoảng qua. Phát chương của Địa Ngục thư sinh khủng khiếp là thế mà như muối bỏ bể, tiêu tan mất hút.

Địa Ngục thư sinh kinh hãi run lên, vì công lực người trong kiệu cao thâm đến độ ra ngoài sự tưởng tượng của mình. Chàng sức nhớ lời Táng Thiên Ông bảo Vô Tình Tẩu : ‘Con nhỏ này có chỗ tựa ghê gớm lắm. Lão với ta đều không gây sự được với y đâu...’ Câu này quả nhiên đúng sự thực.

Trong lúc thăng thốt, Địa Ngục thư sinh không biết làm thế nào. Coi tình hình này, chàng tự biết mình còn kém xa. Nhưng bản tính cuồng ngạo, chàng không nghĩ tới việc bỏ chạy. Hướng chi ở trước mặt thiếu nữ áo hồng, khi nào chàng lại chịu tỏ ra khiếp nhược.

Người trong kiệu lại lên tiếng :

- Địa Ngục thư sinh ! Người nên nói thực đi thôi.
- Tại hạ chẳng có điều chi mà nói.
- Thế ra người muốn chết phải không ?
- Cái đó chưa chắc !
- Người chưa thấy quan tài nên không sa lẹ.

Rèm kiệu lay động, một luồng cương phong ào ào xô ra. Địa Ngục thư sinh vùng chương lên đón. Chương lực đụng nhau đánh sầm một tiếng như sét nổ lưng trời.

Địa Ngục thư sinh loạng choạng lùi lại hơn mười bước. Mặt chàng lợt lạt, khoe miệng ứa máu. Từ ngày chàng ra đời, đây là lần đầu tiên chàng đụng phải một tay đối thủ khủng khiếp, không còn đất để trả đòn được nữa.

Thiếu nữ áo hồng cất giọng lạnh như băng :

- Địa Ngục thư sinh ! Các hạ nên nói thật đi là hơn.

Địa Ngục thư sinh tia mắt hướng về thiếu nữ áo hồng, thấy nàng đẹp như hạt sương trong buổi sớm, nhưng mặt nàng đầy vẻ cừu hận. Nàng vẫn xinh đẹp kinh người, một vẻ đẹp cao quý thanh khiết, vẻ đẹp ít thấy trong các cô gái khác. Thật là cái đẹp siêu phàm, khiến cho Địa Ngục thư sinh phải điên đảo tâm thần. Những nỗi hờn giận, những luồng sát khí vừa tiếp xúc thiếu nữ áo hồng đã tiêu tan hết. Chàng không sao hiểu được phản ứng này. Ngọn lửa kiêu ngạo bừng bình không thể bốc lên trước mặt nàng. Thật là một điều vi diệu phi thường.

Địa Ngục thư sinh vuốt máu trên miệng, nhả nhó đáp :

- Cô nương ! Tại hạ chỉ có một câu : ‘Người hạ thủ, không phải là tại hạ’.

Trong kiệu thanh âm nghiêm khắc vọng ra :

- Kiểm tra kỹ lại di thể những anh em bị tử nạn.

Một tiếng dạ ran, mười mấy người áo đen lập tức lật những thi thể khám nghiệm,

soi mới từng tí, cả chỗ bí hiểm cũng không bỏ qua. Sau một lúc lâu, mọi người đều phúc đáp :

- Tuyệt không có một chút thương tích nào hết.

Địa Ngục thư sinh ngẩng mặt nhìn bóng đêm. Da mặt chàng hơi co lại. Chàng biết rõ nguyên nhân, mà không tiện nói ra.

Người trong kiệu lại lên tiếng :

- Đưa kiệu tiến lên.

Bốn đại hán áo đen nhanh như chớp, chia nhau giữ bốn đòn kiệu, khiên lên vọt tới trước mặt Địa Ngục thư sinh.

Người trong kiệu biến đổi thành âm cực kỳ lạnh lẽo nói :

- Địa Ngục thư sinh ! Vụ bí mật này, trừ phi khám phá ở trong mình ngươi, không còn cách nào khác.